

Από το βιβλίο του Ιωσήφ Μοναχού (Βατοπ.) με τίτλο:
"Περί Συντελείας και Αντιχρίστου"

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

«Καί ὁ ἄγγελος ὃν εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιάν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ... ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται¹²¹». Μὲ αὐτὸ τὸ προοίμιον ἐπισημαίνομεν στίς ἔσχατες τοῦτες ἡμέρες «τά σημεῖα τῶν καιρῶν», πού οἱ ραγδαῖες ἐξελίξεις μᾶς κρατοῦν μέ κομμένη τὴν ἀνάσα γιὰ τὰ ἐπερχόμενα. Προαναφέραμε στήν πρώτη καὶ δεύτερη ἔκδοση τοῦ μικροῦ τούτου βιβλίου, θέσεις τινάς τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ἀλλά καὶ γνωμικά καὶ κρίσεις τῶν κατὰ καιρῶν διαφόρων Πατέρων τῆς ἐκκλησίας μας καὶ ἡ προσδοκία μας ἦτο ἐστραμμένη στοὺς «καιροὺς καὶ χρόνους οὓς ὁ Θεός ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» πότε ἄραγε θά ἐμφανισθοῦν; Ἀμφιβολία πραγματώσεώς των δέν ὑφίσταται ποσῶς, γιατί «οὐ γάρ ἰδίῳ θελήματι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι», οὐδέ τὸ πανάγιον Πνεῦμα τὸ ἐρευνῶν τὰ πάντα καὶ αὐτὰ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ πεποίθησίς μας πάντοτε στηρίζεται στὸν λόγο τοῦ Κυρίου μας, ὅτι «ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία, οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται¹²²». Τὴν περιέργειά μας ὅμως κίνησε τὸ σημεῖο τῆς ταχύτητος τῶν τόσων ραγδαίων γεγονότων πού σχεδόν σέ χρόνο ἡμερονυκτίου ἐναλλάσσονται. Ἡ πραγματικά μεγάλη αὐτὴ ταχύτης τῶν μεταλλαγῶν μέσα στὸν παγκόσμιον στίβο μᾶς προκαλεῖ τὸ δέος καὶ τὴν λεπτομερέστερη προσεκτικότητα στὰ δεδομένα «ἵνα μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί» κατανοήσουμε τὸν λόγο καὶ τὴν ἔννοια τῶν συμβαινόντων, «μήποτε βαρηνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη»¹²³.

Ἡ πραγματικὴ ἢ μᾶλλον ἀκριβὴς ἐρμηνεία μᾶς προφητείας, εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκβάσεώς της μαρτυρεῖται, καὶ οἱ ἀλλεπάλληλες ἐπαληθεύσεις τῶν σημερινῶν γεγονότων μᾶς ἀφυπνίζουν καὶ

πείθουν ότι ὄντως «ὁ καιρός ἐγγύς ἐστίν καί οὐκ ἔστι μῆκος χρόνου».

Ἕνα χειροπιαστό παλαιότερο σημεῖο πού μᾶς πληροφοροῦσε τήν ἐγγύτητα τῶν καιρῶν, ἦτο ἡ συνάθροις τῶν Ἑβραίων σύμφωνα μέ τόν λόγο τῆς γραφῆς πού ὁ Κύριος μας χάραξε. «Καί Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπό ἐθνῶν ἄχρι πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν¹²⁴». Ὁλοκλήρωσε δέ ὁ Παῦλος μέ τό «ὅταν πληρωθῶσι καιροί ἐθνῶν τότε πᾶς Ἰσραήλ σωθήσεται¹²⁵». Αὐτήν τήν ἐθνική μόνο σωτηρία αἰνῆττεται ὁ γραφικός ἐδῶ λόγος, γιατί τήν πνευματική σωτηρία ἀπέκλεισε ὁ Κύριός μας μέ τό, «ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος¹²⁶», καί «οὐ μή μέ ἴδετε ἀπ' ἄρτι ἕως ἄν εἴπητε εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος», τῆς Δευτέρας ἄρα παρουσίας Του. Αὐτή λοιπόν ἡ συνάθροις τῶν Ἰουδαίων σέ ἔθνος, ἦτο ἕνα κοσμοϊστορικό ἀναμενόμενο γεγονός, σημεῖο προφανές τῶν ἐσχάτων καιρῶν, πού οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι τό προσδιορίζουν. Συγκεκριμένα, τήν ἡμέρα πού κατέλαβαν τήν Ἱερουσαλήμ μέ τόν περιβόητο πόλεμο τῶν ἑξή ἡμερῶν, ὁ ἀρχираββίνος των ἐκήρυττε μέ θρίαμβο. «Κατελάβομεν τήν πόλιν τοῦ Θεοῦ καί εἰσερχόμεθα πλέον εἰς τήν Μεσσιανικήν ἐποχή διά τόν Ἰουδαϊκόν λαόν».

Ὁ πραγματικός Μεσσίας Χριστός, ὁ Κύριός μας, «εἰς τά ἴδια ἦλθε καί οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον, ἄλλος ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνον λήψονται¹²⁷». Αὐτόν λοιπόν προσδοκοῦν οἱ δυστυχεῖς Ἑβραῖοι καί ἐτοιμάζουν τά τῆς βασιλείας του ἐπί σειράν ἐτῶν καί αἰώνων. Εἶναι δέ κατάδηλον ἀπό τὰς γραφάς καί τὰς προρρήσεις τῶν πατέρων μας, πῶς ὁ ἐπί τά τέλη τῶν αἰώνων ἐμφανισθσόμενος δέν θά εἶναι ὁ Μεσσίας, ἀλλά ὁ κατονομασθεῖς ἄνομος καί υἱός τῆς ἀπωλείας, ὅπου θά κλείσῃ καί ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ὑπό τῆς πανσωστικῆς τοῦ Κυρίου μας δυνάμεως κι' ἐξουσίας. Αὐτό λοιπόν καί μόνον ὡς σημεῖο τῶν καιρῶν πού ἐπραγματόθη στίς ἡμέρες μας, ἦτο ἱκανόν νά μᾶς πείσῃ περί τῆς ἐγγύτητος τῶν καιρῶν. Αὐτά ὅμως πού σήμερα συντελοῦνται καί κάθε μέρα ἐναλλάσσονται μᾶς συγκλονίζουν κυριολεκτικά καί διερωτώμεθα ὄχι πλέον περί χρόνων ἢ καιρῶν, ἀλλά περί μηνῶν ἢ ἐβδομάδων ἄν θά ἔχωμεν περάσῃ!

Τίς λογικός θά πίστευε ποτέ ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν δύο μεγαλυτέ-

ρων δυνάμεων στόν κόσμο θά διελύετο σέ δεκαπέντα μόνον ἡμέρες, καί κοινωνικά καί οἰκονομικά καί ἰδεολογικά; Ὅτι ὁ πανίσχυρος Μαρξισμός πού δηλητηρίασε τό τρίτον τοῦ ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ, θά διαλυόταν μετά τόσης εὐκολίας, ὡς χάρτινος πύργος καί ὡς δρᾶμα ἐπί σκηνῆς; Ἐδῶ ἀκριβῶς χρειάζεται προσοχή, γιατί ἀλλάζει τό σκηνικό τῶν γεγονότων εἰς τήν ροήν τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπο φυσικό φαινόμενο ἡ μεταστροφή τοῦ ρωσσικοῦ ὑπερκολοσσοῦ, ἀλλά ζωντανό σημεῖο τῆς θείας ἐπεμβάσεως, πού σάν ἕνας μέγας συνδετικός κρίκος θά ἀποκαλύψῃ πολλά ἐντός ὀλίγου. Τό μέν τέρας τοῦ βάρβαρου ἀθεϊσμοῦ κατεγκρημίσθη σάν πομφόληξ, ἀλλά τά ὀλέθρια παράγωγά του τί θ' ἀπογίνουν;

Ἦδη τά προοίμια τῆς ταραχῆς μαρτυροῦν ὅτι κάτι προοιωνίζεται ἀπό βορρά, γιατί ὁ πνευματικός νόμος τῆς τόσης παραχρήσεως καί τοῦ βανδαλισμοῦ κατά παντός ἱεροῦ καί ὁσίου καί πάσης ἀληθείας, θά ἐξοφληθῇ ὑπό τῶν «τῆν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων». Ἡ συνέχεια αὐτή μᾶς πείθει περί τοῦ προφορικοῦ ρήματος τοῦ Ἰεζεκιήλ ὡς κατ' ἐξοχήν ἀρμοδίου στήν περίστασι. «Υἱέ ἀνθρώπου τί σύ ὄρᾳς; Λέβητα ὑποκαιόμενον οὐ τό πρόσωπον αὐτοῦ ἀπό βορρᾶ. Καλῶς σύ ὄρᾳς ὅτι ἀπό Βορρᾶ ἐκκαύσω τά κακά!»! Κάθε ἀλήθεια τῆς θείας ἀποκαλύψεως μόνον στή χρονική της περίοδο ἐρμηνεύεται σωστά καί φαίνεται ὅτι τό ἔναυσμα τῶν ἐπερχομένων πλησιάζει. Σ' αὐτό τό θέμα μᾶς τρόμαξε καί μία μαρτυρία ἀπό ἀληθινὸ στόμα, πού ἀκούσαμε στή τελευταία μας ἐπίσκεψη στήν Ρωσσία, γιά τά ἐπικείμενα δεινά, ἀφοῦ διεσταυρώσαμε μέ ἀκρίβεια γεγονότα πού μᾶς προεῖπε καί ἤδη συνέβησαν.

Στό παρελθόν φαινόταν ριψοκίνδυνος ὁ χρονικός προσδιορισμός προφητικῶν ἀποκαλύψεων καί πολλοί πού ἐπεχείρησαν τέτοια, φάνηκαν ὑπερβολικοί. Τώρα ὅμως στήν καταφανῆ ἐπιτάχυνσιν τῶν παγκοσμίων μεταβολῶν, ἀναγκαζόμεθα νά ἀναθεωρήσωμεν τίς ἐπιφυλάξεις μας, γιατί εἶναι αἰσθητή ἡ κατ' εὐθείαν θεία ἐπέμβασις.

Ὁ ἅγιος Νήφων ὁ Κωνσταντιανῆς, «Ἕνας ἀσκητής Ἐπίσκοπος», στά πολλά ὑπερφυσικά του ὁράματα, ἀναφέρει κάπου

σάν ἐσχατολογικό ὄρο ὅτι, ὅταν ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἐρευνοῦσε τά βιβλία τῶν αἰώνων ἔφθασε μέ τήν σειρά ἕως τόν δικό μας σήμερον αἰῶνα. Ἐξέφρασε τήν δυσaréσκειά του γιά τήν ἐνυπάρχουσα κακία ὑπέρ τούς λοιπούς αἰῶνας καί ὅταν προχώρησε ἕως τό μέσον, ἔκλεισε τό βιβλίό καί εἶπε μετ' ὀργῆς. Θά τόν κόψω στήν μέση γιατί δέν ἀνέχομαι τήν δυσωδία πλέον! Καί διέταξε τόν ἀρχάγγελο Μιχαήλ νά ἐτοιμάσῃ τά τῆς Κρίσεως. Αὐτό ἀσφαλῶς εἶναι σημαντικό γιά τούς πιστούς, ἀλλά φαίνεται μακρινό ἢ δυσκατάληπτο, κι ἂν δέν τό συναντούσαμε διασταυρούμενο στίς μέρες μας ἀπό πνευματικά πρόσωπα, θά μᾶς ἔμενε γριφῶδες. Ἡ κοπή στό ἥμισυ τοῦ αἰῶνα μας ἐρμηνεύθηκε συγκεκριμένα μέ τήν νέα θεωρία τοῦ ὁσίου Ἐπισκόπου Καλλινίκου τοῦ Ρίμνικ τῆς Ρουμανίας πού χρημάτισε ἡγούμενος στήν Μονή Τσερνίκα, ἐπί τριακονταετία. Κατά θεϊαν οἰκονομίαν, ἐξασκόντας τά πνευματικά του καθήκοντα ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, χρειάστηκε νά ἐπεκτείνῃ τήν πνευματική του μάνδρα γιά τήν αὐξηση τῶν μοναχῶν. Οἰκονόμησε ὁ Κύριος καί τοῦ ἐδόθησαν ἀρκετά χρήματα γιά τό σκοπό αὐτό καί ἔμενε πλέον ἢ ἀπόφαισις, ἀλλά εἶχε τότε διαδοθῇ κατά κόρο στήν Ρουμανία ὅτι, κατά τό 1848 θά γινόταν τό τέλος τοῦ κόσμου. Πράγματι κατ' αὐτή τήν περίοδο σ' ὅλη τήν Εὐρώπῃ ἔγιναν πολλές ταραχές καί μεταβολές κοινωνικές καί οἰκονομικές. Καταφεύγοντας ὁ ἅγιος ἄνθρωπος στήν προσευχή, ζητοῦσε ἀπό τό Θεό πληροφορία, ὅπως καί κάθε πνευματικός ἄνθρωπος. Πράγματι, ὅπως προσηύχετο ἀκουμπισμένος στό σκαμνάκι του, ξαφνικά βρέθηκε, στήν πραγματικότητα καί ὄχι στό ὄνειρό του, στό διπλανό νησάκι τοῦ ἁγίου Γεωργίου πού προγραμματίζε νά κτίσῃ τό μοναστήρι του καί οἱ δύο ἅγιοι μαζί, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὡς προστάτης τῆς παλαιᾶς του Μονῆς καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος πού θά ἦτο τῆς νέας Μονῆς, τόν παρατήρησαν γιατί καθυστεροῦσε καί δέν ἄρχιζε τήν οἰκοδομή, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τά χρήματα. Τότε ὁ γέροντας μέ φόβο κι' εὐλάβεια τούς ἀπεκρίθη ὅτι, φοβᾶται ν' ἀρχίσῃ τήν οἰκοδομή τῆς Μονῆς, γιατί ὑπάρχει ἡ ἐκδοχή τῆς συντελείας καί πρός τί οἱ τόσοι κόποι; Οἱ ἅγιοι τοῦ εἶπαν νά κοιτάξῃ πρός ἀνατολάς. Ὅταν ὁ Γέροντας γύρισε τό βλέμμα πρός τήν Ἀνατολή, δέν μπορούσε νά δῇ τόν

οὐρανό παρά μόνο μία μεγάλη φωτεινή λάμψη. Μή μπορόντας νά κρατηθῇ ἄλλο στά πόδια του ἀπό τόν μεγάλο φόβο, ἔπεσε κάτω σάν νεκρός. Τόν σήκωσαν τότε οἱ ἅγιοι καί τοῦ εἶπαν νά ξανακοιτάξῃ πρός τήν Ἀνατολή γιά νά ἰδῇ τό Μυστήριό τῆς Θείας Προνοίας. Εἶδε τότε, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, τήν Ἁγία Τριάδα, ὅπως τήν ἔχουν οἱ εἰκόνες ζωγραφισμένη, καί ἀπό κάτω τῆς σέ χρυσή περγαμηνή εἶδε γραμμένα μέ μεγάλα γράμματα: «7.500 ἀπό Ἀδάμ».

Ἐάν λοιπόν τό μέσο τοῦ αἰῶνα μας εἶναι 7.500 χρόνια καί ἀφαιρέσουμε ἀπό τόν ἀριθμόν αὐτόν τά χρόνια πού πέρασαν μέχρι τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου μας, πού σύμφωνα μέ τήν Χριστιανική κοσμογονία εἶναι 5.508 χρόνια, τότε φθάνομεν στήν ἐγγυτάτη χρονολογία τῶν ἡμερῶν μας πού εἶναι τό 1992! Τί νά ποῦμε τώρα πῶς εἶναι σύμπτωσης, ἢ ὄντως «ἐλήληθεν ἡ ὥρα γιά τό μή ὑπάρχειν ἔτι μήκος χρόνου»;

Τρίτο πάλι θέμα ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι τό συνάθροισμα Ε.Ο.Κ. πού συνεχῶς ἐξαπλοῦται καί σύντομα θά τριγύσωμεν τούς καρπούς τῆς. Δέν ἐρμηνεύομεν, οὔτε τήν ὀνομασίαν, οὔτε τήν προσαρτηθεῖσαν ιδιότητα πού βαρύγδουπα ἐξυπακούεται. Τίποτα ἀπ' αὐτά δέν ἔχουν σχέση μέ τόν πραγματικό σκοπό καί τήν ἀποστολή αὐτῆς τῆς ἐταιρείας, ὅσο κι' ἂν τήν ὠραιοποιοῦν μερικά ἀπό τά μέλη τῆς. Ἐκεῖνο πού προκαλεῖ πραγματική ἀνατριχίλα στούς συνειδητούς Ἕλληνες καί Χριστιανούς συνάμα, εἶναι μιά ἐπαλήθευσις τῶν παλαιῶν καί νέων Σιωνιστῶν πού ἐπί δεκαετίες καί ἑκατονταετηρίδες ὀλόκληρες τήν ὀνειρεύοντο καί τήν προετοιμάζαν πυρετωδῶς! Γιά μᾶς Ε.Ο.Κ., δέν σημαίνει τίποτα ἄλλο ἄξιον λόγου, παρά μόνο τήν φωλέαν αὐτῶν πού ἡ θεῖα ἀποκάλυψις ἀναφέρει γιά τήν ἐκκόλαψη τοῦ νεοσσοῦ των πού μέ τόση νοσταλγία προσδοκοῦν. Ἐάν οἱ δυσοίωνοι καιροί μας εἶναι γι' αὐτούς ἡ Μεσσιανική περίοδος τοῦ λαοῦ των, δέν εἶναι ὁ δικός μας χαρακτηρισμός ὑπερβολή, ἀλλά σωστή διάγνωσις. Δέν ἀποτελεῖ τοῦτο σημαντικότερον σημεῖον τῶν καιρῶν καί μάλιστα γιά τήν Ἑλλάδα καί τούς Ἕλληνας πού προσέφεραν ὑπεράνθρωπες θυσίες γιά ἠθικές ἀξίες, ἀνθρωπισμό καί δημοκρατία πάνω στά ὁποῖα θεμελιώθηκε κι' ἐπεκράτησε ἡ Εὐαγγελική

ἀλήθεια; Καί οἱ νῦν ἀποτελοῦντες ἐπὶ Ε.Ο.Κ., ἤκουσαν κάποτε τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου κι' ἐπίστεψαν. Ποῦ εἶναι ὅμως τώρα ἡ ὀρθή πίστις σ' αὐτά τὰ ἔθνη; Ἡ Ἑλλάδα πού δέν ζεῖ χωρίς εὐσέβεια, πῶς τώρα θά συγχρονισθῇ μέ αὐτὴν τὴν παμφυλίαν πού μόνο ἡ σύγχισις καί ἡ δεισιδαιμονία περισσεύει; Πῶς τώρα τό ὀρθόδοξο δόγμα θά κρατηθῇ, καί ἡ ἐκ τούτου χριστιανική ἠθική, πού οἱ Πατέρες μας μέ τόσην σαφήνεια κι' ἀκρίβειαν ἐδογματίσαν; Ποῦ ἡ οἰκογένεια μέ τούς ἠθικούς θεσμούς τοῦ γάμου, ποῦ τὰ λοιπά ἦθη κι' ἔθιμα τῆς φυλῆς πού μᾶς συγκρότησαν καί στίς πιό ζοφερές ἡμέρες τῆς δουλείας; Ἀλλ' ἐάν ἡ σημερινή παρακμή καί καθίζησις τῶν ἠθῶν μας, ὁμολογουμένως προῆλθε ἀπό τὴν ἐκ μέρους τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἐπίδραση, διὰ τοῦ τουρισμοῦ καί τῆς ἐπικοινωνίας, τί μέλλει γενέσθαι ὅταν καταργηθοῦν τὰ σύνορα καί κατοικήσουν στά σπίτια μας οἱ πάσης φύσεως Εὐρωπαῖοι; Ἴσως ἐδῶ θά χαρακτηρισθοῦμεν ὑπερβολικοί, ἀλλά στό τρυγητό τῶν Πανευρωπαϊκῶν προϊόντων ποῖος θά πληρώσῃ; Ἡ μόνη μας παρηγοριά κι' ἐλπίδα εἶναι ἡ ζωντανή μας πεποίθησις πῶς θά μᾶς σώσῃ ὁ Θεός τῶν Πατέρων μας μέ τίς δικές των πρεσβεῖες ὡς καί τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων μας. Πιστεύομεν ἀκράδαντα κι' ἐλπίζομεν ὅλοι οἱ ἐνσυνείδητα εὐσεβεῖς ὅτι, θ' ἀκούσῃ τὴν πτωχὴν μας δέησιν ὁ Κύριός μας καί θά μᾶς σώσῃ ἀπ' αὐτόν τόν κατακλυσμό καί τὴν θεομηνίαν, ὅπως τοσάκις ἔσωσε τό γένος μας ἀπό τόσους παλαιούς κινδύνους. Ὁ λόγος πού μᾶς κίνησε νά ἐκφραστοῦμεν ἔτσι, εἶναι ἡ ἐσχατολογικὴ πραγματικότης πού διαφαίνεται ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα τῶν καιρῶν, ἓνα τῶν ὁποίων εἶναι καί οἱ διάφοροι ὀρισμοὶ τῶν παλαιῶν καί νέων Σιωνιστῶν, τῶν ὁποίων τούς χαρακτηρισμούς διαπιστώνουμεν ὅτι ἤδη ἐκπληρώνονται ὁ ἓνας κοντά στόν ἄλλο. Ἐξηγούμεθα ὅμως. Δέν εἶναι οἱ Σιωνισταὶ δυνατοὶ ἢ ὑπολογίσιμοι, οὔτε ὅλα αὐτά θά συμβοῦν γιατί αὐτοὶ τὰ εἶπαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ θά γίνουν τὰ εἶπαν. Ἐμεῖς ὅμως τὰ ξέραμε μέ τό πνεῦμα τό ἅγιον πού συγκροτεῖ τὴν Ἐκκλησίαν μας καί ἄρα τὰ προσδοκοῦμε, γιατί πίσω ἀπὸ αὐτά κρύβεται ἡ λύτρωσίς μας. Αὐτό πού γιὰ μᾶς ἔχει σημασία δέν εἶναι ποιός τὰ προκαλεῖ, ἢ τί εἶναι αὐτά τοῦτα τὰ σημεῖα, ἀλλὰ ἐξ αὐτῶν συμπεραίνομεν εἰς ποῖαν εὐρισκόμεθα περίοδο κι' ἐποχὴ καί ὡς πιστοὶ δοῦλοι ἀναμέ-

νομεν ἐρχόμενον τόν Κυριόν μας μέ τὰς θείας βουλὰς. Ποῖος ὅμως τώρα θά πείσῃ τοὺς Εὐρωπαίους ὅτι τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τῆς Ε.Ο.Κ. δέν εἶναι εὐεργεσίες καί προσφορές, ἀλλὰ ἡ ἐσχατὴ δουλεία καί συντριβὴ τῆς προσωπικότητος καί ἡ βαρβαροτέρα ἐξάρτησις καί ὑποταγὴ στήν Σιωνιστικὴ ὑπερκυβέρνηση πού ἐκκολάπτει ἤδη τόν ἀναμενόμενον γι' αὐτοὺς Μεσσία; Γιὰ τὴν ὥρα περισσεύουν τὰ συνθήματα τῆς οἰκονομίας, τῆς ἀσφαλείας, τῆς ἐλευθερίας κι' ὅσα ἄλλα προσιτά κι' εὐχάριστα. Οἱ τολμηροὶ τῶν ὅμως ἐγκέφαλοι μέ μίαν ὅποσόν προπέτεια μᾶς εἰδοποιοῦν καί γιὰ τὰ πραγματικὰ των προϊόντα, κι' ἓνα ἐξ αὐτῶν εἶναι τό εὐρύτατα κυκλοφοροῦν μέ τὴν ἐπωνυμίαν «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ». Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μᾶς πείθουν οἱ φαντασταὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς ὅτι, «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν καί ἰδοὺ τὰ πάντα γίνονται καινά» καί ἡ ὑπὸ τόν νέον ἄρχοντα καί κυβερνήτη, «τόν ἀναμενόμενον Μεσσία», τὰ πάντα θά ἀνακαινισθοῦν καί θά εὐημερήσουν, ὥστε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά γίνῃ ἐπὶ τῆς γῆς καί ὄχι ἀφηρημένα στοὺς οὐρανούς ὅπως ἐδίδαξαν οἱ Χριστιανοί. Δέν εἶναι μόνο ἡ θεωρία τῆς Νέας Ἐποχῆς πού μαστίζει σήμερον τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ἀλλὰ σωρεία πλανῶν καί δεισιδαιμονιῶν πού φρίττει κανεὶς μέ τὴν καλπάζουσάν τους ἐξάπλωσιν. Ὅσα προαναφέραμε καί ὅσα τώρα ἐπισυνάπτομε, δέν εἶναι κάτι τό νεώτερο καί πρόσφατο, ἀλλὰ ἡ ὑφισταμένη προφητικὴ χάρις καί δύναμις τῆς Ἐκκλησίας μας, πού μᾶς προανήγγειλε κατὰ καιροὺς τὰ μέλλοντα συμβαίνειν καί μέ τὰ διάφορα σύμβολα καί σημεῖα μᾶς ἀφυπνίζει γιὰ περισσότερη ἐτοιμασίαν «ἐπεὶ ὁ καιρὸς ἐγγὺς ἐστίν καί οὐκ ἐστὶν μῆκος χρόνου».